

ta waenekene wiisiste surema. Meie ruttasime tohtri juure, aga tema ei saanud seda ka mitte kätte, waid saatise meid siia ja palju terwist ka ligi Teile. Tema (tohter) ütles: „„Minge páárahawastuwótja isanda juure, kui see seda kopikut kätte ei saa, kautage lootust, fest see mees wótab rahwa käest wiisiste wiiumased kopikud wálja, saagu ta seda kuidas saab!““ —

Isand tegi suured silmad, nagu kiriku ukised ja arvata wóib igamees, et temal selle ašja tuki úle hååd meelet ep olnud.

Helde möisa härra. Wåhe wist neid küll on ja seepärast kui kedagi peaks leitama, siis sellest ka tubliste ráákida. — Möisahärra, kes enamiste linnas elas, kus tema körge ameti páál oli, kui tema aga ial maale oma möisa tuli, siis oli tema úlem tahtmine, et kõik hommikult håsti wara úles tuleksiroad, hoidku, kui tema wahest ennem kui walitseja, nurme páále, ehk warem úles tóusmä juhtus, siis oli müristamist mitu aega kuulda. Wahel kõn-

dis ka härra hommikult úksi nurmele ja watas wiljakašwamist páält. — Suwel úhel ilusal aga natuke udusel hommikul, kõndis härra ka metsa ja riistikheina nurme juure; keslukene oli alles pool neli ja úks tütarlaps niitis juba heina, härra röömuistas ennast tütarlapse usinuse úle otsata, jái seisma ja kinkis tütarlapsele terve rubla meelehååks. Tütarlaps tånaš våga auupaklikult, wóttis riistikheina seljataie selga ja láks oma teed. Pärast tahtis härra walitseja käest ka tütarlaps nime teada ja küsits selle járele. Walitseja wästaš, et mbisa tüdrukuid sugugi útsinda nurmele ei saadetagi, fest et úhest seljataiest heinust midagi hulga loomadele ei saawat, waid selle härra usina tüdruku nimi oli wist „pöllu waras,” kellele aga härra páálegi mäksis. —

Wanast ehk kaugelt fugulane. Za-lunik oli tunnistajaks kohtu ette kutsutud ja kohtunik küsits enne wannutamist: „Kas sa kaebtule ka fugulane oled?

10. kevad 1901